

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Motuk

w sprawie **V. T.**

oskarżonego o czyny z art. 156 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 2023 r.,

zażalenia obrońcy,

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt II KK 206/23

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z 6 grudnia 2023 r., sygn. akt II KK 206/23, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 sierpnia 2022 r., sygn. akt II AKa 138/22 utrzymujący w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 21 października 2021 r., sygn. akt V KK 205/20, którym - za czyn z art. 148 § 1 k.k. - V. T. skazany został na karę 15 lat pobawienia wolności, i przekazał przedmiotową sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie zaskarżonym postanowieniem, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., Sąd zastosował wobec tego oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy.

Na postanowienie to zażalenie złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenia przepisów postępowania, które miały wpływ na treść tego orzeczenia, a to:

1. art. 249 § 1 pkt 1 k.p.k., przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że tymczasowe aresztowanie jest jedynym środkiem zapobiegawczym, który zabezpieczy prawidłowy tok postępowania, podczas gdy oskarżyciel nie udowodnił, jak również nie uprawdopodobnił, że tok postępowania może zostać zakłócony w jakikolwiek sposób przez oskarżonego. Oskarżony został zatrzymany po kilku miesiącach od popełnienia zarzucanego mu czynu, w którym to czasie miał bezpośredni kontrakt z innymi osobami, mogącymi brać udział w popełnieniu przestępstwa, a zatem w niniejszym stanie faktycznym, wystarczające do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania są nieizolacyjne środki zapobiegawcze;
2. art. 257 § 1 k.p.k., przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że w sprawie nie zachodzi możliwość zastosowania innych środków zapobiegawczych, które w wystarczającym stopniu zabezpieczą tok postępowania, podczas gdy zarówno charakter zarzucanego podejrzanemu czynu, warunki osobiste oraz rodzinne oskarżonego, jak również brak materiału dowodowego wskazującego na popełnienie przez oskarżonego czynu, pozwalają przyjąć, że w stosunku do oskarżonego nie występują przesłanki wskazujące na potrzebę stosowania środków zapobiegawczych, ewentualnie wystarczające będzie zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych

Wskazując na te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 10.000 zł, obowiązku stawienia się raz w tygodniu we właściwej ze względu na miejsce zamieszkania jednostce policji oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Prawidłowo w zaskarżonym postanowieniu wskazano, że wobec oskarżonego V. T. nadal aktualne pozostają wszystkie podstawy stosowania

izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, wynikające zarówno z treści art. 249 § 1 k.p.k., jak i art. 258 § 2 k.p.k.

Zebrane w tej sprawie dowody pozwoliły na przypisanie oskarżonemu zbrodni zabójstwa, za którą Sąd I instancji wymierzył mu 15 lat pozbawienia wolności. Na obecnym etapie konieczne jest zatem zabezpieczenie właściwego toku dalszego toku postępowania w tej sprawie, a to z uwagi na realnie grożącą i wymierzoną temu oskarżonemu surową karę, która może powodować, że V. T. w celu jej uniknięcia, będzie podejmował działania zmierzające do zakłócenia postępowania karnego na jego odwoławczym etapie (art. 258 § 2 k.p.k.). To, że oskarżony jak dotąd nie podejmował takich działań, co podnosił w zażaleniu obrońca, nie jest okolicznością zupełnie eliminującą taką obawę w przyszłości, głównie z uwagi na jego aktualną świadomość realnie grożącej surowej kary, która została wymierzona przez sąd I instancji przy przyjęciu odmiennej kwalifikacji prawnej aniżeli wynikająca z zarzutu aktu oskarżenia.

Trafnie zauważył także Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, że właśnie ze względu na surowość wymierzonej w I instancji kary, żaden inny środek zapobiegawczy nie byłby w stanie w odpowiedni sposób zabezpieczyć prawidłowości toku postępowania sądowego (art. 257 § 1 k.p.k.). Z tego względu postulat skarżącego o zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych wobec oskarżonego nie mógł zostać uwzględniony.

Zakreślony w zaskarżonym postanowieniu czas stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego na okres 3 miesięcy, powinien być wystarczający do zabezpieczenia niezakłóconego toku postępowania odwoławczego

Nie stwierdzając zatem obrazy powołanych w środku odwoławczym przepisów postępowania, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

[SOP]

[a!]

